

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. augusztus 14.
(vasárnap)**

Horváth Géza

HALADUNK A NAGYKORÚSÁG FELÉ?

Énekek: 84,1 6; 397,1-4; 397,5; 367,1-4

Lekció: Ef 4,7-16

Alapige: 1Kor 3,1-3

Imádkozzunk!

Seregeknek Istene, Jézus Krisztus által drága mennyei Édesatyánk, magasztalunk téged, hogy egybegyűlhettünk a te neved imádására és magasztalására, hogy boruljunk le, hajoljunk meg és essünk térdre előtted.

Hálásan köszönjük, hogy nem csak vasárnap tehetjük ezt, a hét első napján, hanem ezt a hét minden napján megtehetjük, mert Szentlelked által hajlandóvá és készszé tettél bennünket, minden gyermekedet arra, hogy ebben örömmel leljük, előtted elcsendesedjünk, és legfőképpen várjuk, hogy mi az, amit mondani akarsz.

Köszönjük, hogy arra eszméltetsz bennünket, hogy betöltjük-e küldetésünket; amire szántál, felhatalmaztál, amiért elhívtál, amivel megbíztál, azt teljesítjük-e, tudjuk-e teljesíteni?

Hadd kérjünk tőled bocsánatot, Urunk, amiért sokszor nem teljesítettük! Lehet, hogy azért, mert nem tudtuk vagy nem akartuk, kényelmesek, lusták voltunk minden feladat végzésére, amire te elküldtél minket.

Köszönjük neked, Úr Jézus Krisztus, hogy készíteni, tisztítani akarod a te népedet, és akik még nem tartoznak a te néped közé, azok között hirdetteted az evangélium üzenetét, a kereszt titkát, Jézus Krisztus váltságát.

Kérünk, Urunk, hogy ki-ki közülünk hadd hallja most a saját nyelvén úgy, amint a Lélek adja, hogy halljuk! A Szentlélek világosságánál hadd legyünk a te igédnek megértői, hadd alázzuk meg magunkat a te szavad előtt! Engedd, hogy igazat tudjunk és akarjunk neked adni, és ne a saját magunk igazához ragaszkodjunk a végsőig!

HALADUNK A NAGYKORÚSÁG FELÉ?

Hadd köszönjük meg újból és újból neked ezt a napot is, amely a te kegyelmedről tanúskodik az egész teremtett világ iránt, amely érett lenne már az ítéletre! Mégis türelmesen vársz még, irgalmas vagy és nagy kegyelmű, késedelmes a haragra, ezért magasztalunk és áldunk téged.

Kérünk, hogy te magad légy közöttünk, Urunk, és engedd, hogy aki hirdeti, és akik hallják az igét, azoknak a szíve a te kezében legyen!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves Testvérek! Isten igéjét hallgassuk meg a Korinthusiakhoz írt első levél 3. fejezetének 1-3 verseiből: „Testvéreim, én azonban nem beszélhettem veletek, úgy, mint lelkiekkel, hanem csak, mint testiekkel, mint Krisztusban kisdedekkel. Tejet adtam nektek, nem pedig kemény eledelt, mert még nem bírtátok volna el. Sőt még most sem bírjátok el, mert még testiek vagytok. Amikor irigykedés, versengés van közöttetek, vajon nem testiek vagytok-e és nem emberi módon viselkedtek-e?”

Az utóbbi időben többször tapasztalom, hogy ha valamilyen kérdés foglalkoztat – akár a gyülekezetben, akár a hívő nép körében vagy országos tekintetben –, arra nemsokára Istentől kapok egy igei választ, mennyei üzenetet.

Így jártam most is, az 1. Korinthusi levél mára következő igéje csodálatos választ adott nekem. Ezt szeretném nektek átadni, és reménység szerint nem csak nekem, hanem mindnyájunknak választ ad Isten!

A mai alkalommal foglalkozzunk a lelki kiskorúság és a lelki nagykorúság kérdésével! Pál apostol az 1. Korinthusi levél 3. fejezetében azt mondja a gyülekezetnek, hogy még lelkileg kiskorúak. Ennek vannak jelei, mert amikor viszálykodás, veszekedés, irigykedés vagy versengés van közöttetek, akkor még lelkileg kiskorúak vagytok.

Az Efézusi levél 4. fejezetében ugyanígy foglalkozik ezzel a kérdéssel Pál apostol. Sőt, a Zsidókhöz írt levél írója az 5. fejezetben ugyanígy megerősíti ezt, és Péter apostol az első levele 2. fejezetében is az újszülött csecsemőket bízta, hogy tiszta és hamisítatlan tej után vágyakozzanak, hogy azon növekedjenek. Nem azért, mintha az egy végleges állapot lenne, hanem azért, hogy növekedjenek.

A mai alkalommal nézzük meg azt, amit egy német versben olvastam – Varga Gyuláné kitűnő fordításában –: „Nőttél-e gyermekem?” Nagyon szép a versben, amikor az édesanya megkérdezi a gyermekét, melyet a lelki növekedésre vonatkoztat.

Szembesítsen bennünket Isten igéje, testvérek, a mai alkalommal, hogy mi hogy állunk ezzel? Lelkileg kiskorúak maradtunk, vagy van-e lelki növekedés az életünkben? Eljutottunk-e – ahogy az Isten igéje mondja – az érett férfikorra, a terhelhető, munkálkodó, szorgalmas, becsületes felnőttsorra, lelki értelemben?

Azzal szeretném kezdeni, hogy milyen csodálatos, amikor egy kis csecsemő megszületik erre a világra! A János evangéliuma 3. fejezetében olvasunk arról, hogy Nikodémus éjszaka megy Jézushoz. Sok kérdése van, beszélgetni akar vele, de Jézus azt mondja neki: „Szükség néktek újonnan születnetek!” (Jn 3,7) Ez az izraeli tanító, – aki egyébként jó iskolákat végzett – nem született újjá, még csecsemő állapotban sincs.

Isten igéje azt mondja nekünk, – Pál és Péter is beszél erről: „Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt.” (Ef 2,1)

Péter azért áldja az Urat, hogy az akkori hívők újjászülettek nem romlandó magból, hanem romolhatatlanból, Istennek élő és maradandó beszéde által.

A Biblia tehát a születéshez hasonlítja az újjászületést. Talán azért, mert a lelki élet indulása, egy embernek az újjászületése éppen olyan nagy csoda, mint a testi életben egy kisgyermek megszületése.

Az újszülött csecsemő egészen új körülmények közé kerül. Ahol kisgyermek van a családban, ott tudják, hogy mennyire új körülmények közé kerül a kisbaba. Nem csak ő, de még a szülők is. Megváltoztatja és átrendezi a család életét az a kicsi gyermek, aki addig nyugton volt az anyaméhben. Egészen új világ kezdődik a születéssel, de az újonnan születéssel is.

Péter apostol úgy kezdi a levelét, hogy: „Áldott a mi Urunk, Jézus Krisztus Isten és Atyja, aki nagy irgalmából újjászült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre,” (1Pét 1,3)

Amikor egy gyermek megszületik, bővül a család, eggyel többen vagyunk. Így van ez a hívők közösségében is. Az Úr ezekkel növelte annak idején az első gyülekezeteket, mert bővült a család, az élő gyülekezet közössége.

Egy újszülött csecsemőt rögtön táplálni kell! Ezzel kapcsolatban van egy kellemetlen emlékem. Az első gyermek érkezése különleges a családban, mert tapasztalatlanok vagyunk. A második, harmadik gyereknél már könnyebb.

Mi az első gyermekünket december 24-én délben hoztuk haza a kórházból. Hogy ez mit jelent egy lelkész családban, azt tessék elképzelni! Délután 3 órakor kezdődtek az istentiszteletek, tele templomokkal, egészen este 7 óráig. Amikor aztán kétségbeesve néztük a kisfiút, hogy mit kell csinálni, hívtam az orvost és a védőnőt. Az első kérdésük az volt: Van mit adni neki enni? Nincsen. Akkor szaladj a gyógyszerészhez – talán már hazaért az istentiszteletről –, és hozzáál tápszert! Itt tanultuk meg, hogy a tápszert is be kell szerezni. A legfontosabb dolog, amit a gyerekkel tenni kell: a táplálás, az etetés, de kéri is az újszülött!

Még az állatvilágban is megfigyeltem, alighogy a kiscsirke kikel a tojásból, ütögeti a kosár szélét vagy a doboz oldalát, keresi a szemet, amit megehet. Ösztönösen keresi az a kicsi állat is, hogy táplálkozhat-e? Amikor odaszórjuk neki az ennivalót, akkor elkezd enni. Az újszülöttnek az az ösztöne, hogy egyen.

Isten igéje elénk adja azt a kérdést, hogy mit egyen. Nem mindegy, hogy mit eszik. 1Pét 2,2: „A tiszta és hamisítatlan tej után vágyakozzatok!” Ez Isten igéje és hamisítatlan üzenete. Nagyon fontos a tisztaság és a hamisítatlan, az, amire neki szüksége van. Aminek a célja – azt mondja az apostol –, hogy azon növekedjete. Nemcsak azt mondja, hogy életben maradjatok, hanem azt, hogy ezen növekedjete. Ha a gyermek egészséges, akkor ezen kell növekedni.

Majd egyre nehezebb étel befogadására lesz képes az újszülött. A bébiételekre rá van írva: 3, 6, 12 hónapos kortól, nem szabad korábban adni.

Pál apostol nem azt mondja, hogy hamarabb akartam nektek adni, amit még nem lehet, hanem amikor lehetne és kellene, még akkor sem tudjátok befogadni, megemészteni.

Ez nagyon aktuális kérdés volt Korinthusban, de meggyőződésem, hogy azóta is nagyon aktuális minden gyülekezetben. Hova jutottunk? Milyen volt a tápláltatásunk, táplálkozásunk? Egyoldalú, tejet kívántunk vagy már növekedtünk, és hajlandóak vagyunk keményebb eledelt is enni?

Lelki kiskorúak maradtunk vagy beléptünk az érett férfiúság szakaszába? Nőtünk-e lelkileg? Olyan borzasztó, amikor valaki 30-40 éve hallgatja Isten igéjét, és sokszor meg kell állapítani, hogy: még csak itt tart! Lelkileg még csak ott tart, mint

HALADUNK A NAGYKORÚSÁG FELÉ?

egy csecsemő, kisgyermek, mert a gondolkodása, beszéde, megnyilvánulásai erről tesznek bizonyosságot.

Két fontos tényezőt említ az apostol a Korinthusi levélben: egyrészt a lelki tájékozatlanságot, másrészt pedig az ebből következő gyakorlati megvalósítást.

Honnan volt lemérhető Korinthusban a lelki kiskorúság? A gyülekezet életéből, a gyülekezeti tagok viselkedéséből és az egymáshoz való viszonyából. Mit mond az apostol? Amikor, versengés, irigykedés, civakodás, viszálykodás van köztetek: ez a gyermekkor velejárója.

Sokszor szégyenkezve emlékezem vissza, hogy gyermekkoromban mennyit verekedtem! A gyerekek mennyit verekednek családban, iskolában! Megállapítottam, hogy még egy gimnáziumi társammal is majdnem minden este verekedtünk a szobában. „A gyerek elméjéhez köttetett a bolondság.” (Péld 22,15) Az ilyen ember verekszik, üti a másikat, versengés, irigység miatt. Ugyanaz volt a Korinthusi gyülekezetben is: ölték egymást némelyek, persze nem mindenki. Ahogyan a 467. énekben énekeljük: „Mi mást, más minket öl;” de azért voltak, akiket „Öröm köt egybe s szeretet az Úr szívében belől.”

A Zsidókhöz írt levél 5. részében olvasunk arról, hogy mi az oka a lelki kiskorúságnak. Az 5. fejezet 11. versétől olvasom az ígét: „Erről nekünk sok és nehezen magyarázható mondanivalónk van, mivel restek lettetek a hallásra.”

Az első ok: az embernek kezd a hallása elmenni, nem figyel már annyira az Isten beszédére. „Mert noha ez idő szerint már tanítóknak kellene lennetek”, már diplomát kellett volna kapnotok, hogy másokat tanítsatok. „Olyanok lettetek, mint akinek teje van szükségük, nem pedig kemény eledelre. Mert mindaz, aki tejjel él, járatlan az igazság beszédében, mivelhogy kiskorú.” (Zsid 5,12-13)

Azt jelenti ez, testvérek, hogy nem tud mindent megemészteni, vagyis nem a teljes Szentírás igazságait szemléli. A lelkileg kiskorú a tejet megissza belőle, a többi nem kell neki.

Van olyan egyház, ahol minden vasárnap valamilyen gyógyítási történet, csodatörténet van kiírva az evangéliumokból, mindig a tejnek itala, kiszemezgetve a Bibliából. Éppen ezért, hadd kérdezze meg az Úr, hogy járatos vagy-e az igazság beszédében! Eljutottál-e a lelki nagykorúságra?

35 évvel ezelőtt történt az előző szolgálati helyemen. Az elődöm asztmás volt, szívbeteg, tüdőbeteg, és télen nem bírta a sok temetést. Akkor még háztól temettünk. A temetőig 3-4 km-en keresztül végig énekelni kellett a halottas kocsi előtt lelkésznek, kántornak és néhány férfinak. Egyszer az udvaron rosszul lett a lelkész, abba kellett hagyni a temetést. A lelkészt leültették, néhányan körülvették. Egy hívő idős bácsi odament, felvette a Bibliát, és befejezte a temetést. Azért, mert voltak ott emberek, akik lelki nagykorúak lettek, és nem estek kétségbe, hanem ez az ember vette a Bibliát és ott folytatta, ahol a lelkész abbahagyta, mert terhelhető volt, mint lelki nagykorú, így nem okozott neki problémát.

Az Ószövetségben is van rá példa, a Példabeszédek 2,1-15 is utal erre, nemcsak az Újszövetségben volt ez probléma. A Zsidókhöz írt levél 5. fejezetében olvassuk: „A nagykorúaknak pedig kemény eledel való, mint akiknek gyakorlott ítélőképességük van a jó és a rossz megkülönböztetésére.”

Mire vonatkozik itt a jó és a rossz? Mi az az ítélőképesség, amit a lelki nagykorú meg tud ítélni, a lelki kiskorú viszont nem fog tudni soha megítélni? Isten ígéjének a tanítására teszi a hangsúlyt az apostol. Tudja, hogy mi az igaz és mi a hamis tanítás. Tud különbséget tenni: ezt mondja a Szentírás, vagy ez vele ellentétes?

A lelkiileg érett ember rögtön látja a különbséget. Ha a lelki kiskorú hall egy tanítást, igehirdetést, nem veszi észre, hogy mi volt benne a rossz, mi volt az, ami nem egyezik a teljes Szentírással.

Valaki visszajött egy helyről úgy, hogy kitűnő volt a prédikáció, Krisztusról beszéltek. De lelkiileg kiskorú volt, és éppen ezért nem tudta megítélni, hogy tényleg Krisztusról beszéltek-e, úgy, ahogy a Szentírás beszél Krisztusról.

Az egyik Bibliaórán kérték, hogy egy kisegyház hitvallását vizsgáljuk meg. Letöltöttem az internetről, végimentünk rajta és megnéztük, hogy ezt mondja-e a Szentírás? Hol van ez megírva? Az első három pont nem felelt meg a szentírásnak. Ezek után azt kérdeztem: érdemes ezzel foglalkozni? Ha az 1-3 pont nem egyezik meg, azt gondoljátok a 12. meg fog egyezni? Hagyjuk ezt, tegyük le! Az volt az érdekes, hogy két nap múlva ez a felekezet levette a hitvallást a honlapjáról. Milyen hitvallás az, amit le kell venni a honlapról, ha valahol összehasonlítják a Bibliával?

Eszembe jutott egy nagyon kedves hívő testvérem. Nagyon sokat gondolok rá, aki már az Úrnál van, de szolgálatára, hűségére nagyon nagy szeretettel emlékezem. Egyszer azt mondta nekem, miután kapott egy Órtorony újságot: „Tiszteletes Úr, egészen jó ez az újság!” Nem vette észre benne, hogy mi nem egyezett a Szentírással.

A lelki kiskorú megszületett, üdvössége, örök élete, váltsága van Krisztusban, de nem veszi észre azt, ami nem egyezik a Bibliával. Ilyen a „Mai ige” című újság is. Lelki nagykorúnak kell lennünk ahhoz, hogy észrevegyük, miben tér el a Szentírástól!

A lelki kiskorú örül neki, mert tejnek itala. Ahhoz el kell olvasni a kritikáját is! Az interneten van ilyen írás. Ne higgyetek minden léleknek, vizsgáljátok meg! A gyermeknek mi a tulajdonsága? Az, hogy elhiszi. A lelki nagykorúságnak az az egyik jellemzője, hogy megvizsgálja, mint a béreaiak: „csakugyan úgy vannak-e ezek?” Utána járnak, hozzáolvasnak. A gyermeknek akármit adunk, elfogadja minden kritika nélkül.

A mai online korszakban – ami nagy lehetőség, de egyben óriási veszély is – sokan a tejnek italát hallgatják állandóan. Ajánlják a másoknak, küldik, de ezekben csak evangélizáció van, bűnbánatra való hívás stb. tejnek itala. Ettől tovább kellene jutni!

A Zsidókhoz írt levél 6. fejezetének 1. verse erről beszél: „Ezért elhagyva a Krisztusról szóló kezdetleges beszédet, törekedjünk a tökéletességre, ne kezdjük el újra lerakni alapját a holt cselekedetekből való megtérésnek!”

Vannak kiskorúak, akik csak erről hajlandók hallani; bűnről, bűnvallásról – nem azért, mintha ezt nem kellene –, de csak ezen akarnak táplálkozni. Hallgassuk az evangélizációt, de bibliaismereti tanfolyamon vagy egy bibliaiskolán már nem venne részt, mert még mindig a startkőnél áll!

Nem az a baj, hogy gyermeki módon viselkedik, mert az ige azt mondja: „Ha olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek...” Mi az Úrral szemben gyermeki módon viselkedhetünk, csak gyerekes módon nem viselkedhetünk a gyülekezetben!

Milyen a lelki kiskorú? Az mondja Isten igéje, hogy: „járatlan az igazság beszédében.” Azért, mert nem az igazsághoz ragaszkodik.

Azt mondja Pál az Efézusiakhoz írt levél 4. fejezetében, hogy ragaszkodjunk az igazsághoz.

A gyermek a saját igazához ragaszkodik, látom az unokámon. Az apja bankkártyával fizetett, és az unokám azt mondta: Papa, nem kellett érte pénzt adni! Kisfiam, – mondtam, – az ugyanolyan! Gondolkozott, csak állította, hogy nem kellett érte pénzt adni. Nem tudtuk neki megmagyarázni, mert a gyerek nem érti, hogy ugyanúgy ki kellett fizetni, csak a bankszámláról vonták le a pénzt.

HALADUNK A NAGYKORÚSÁG FELÉ?

Nincs ige előtti alázat a lelki kiskorúban, mert meg van róla győződve, hogy az úgy van, ahogy azt ő hallotta, tanulta 20-30 évvel ezelőtt, de nem hajlandó kutatni az Írásokat.

A másik, amit az Efézusi levélben látunk, hogy: a lelki kiskorút ide- s tovahajtja a tanításnak bármi szele. A lelki kiskorú, amit hall, azt elfogadja. Lehet, hogy valaki főiskolára, egyetemre jár, ahol hall valami újdonságot, és attól fogva azt fogja hirdetni, mert elhitte.

A múlt század vége felé nyugaton volt egy olyan divatos teológiai irányzat, hogy Krisztus nem támadt fel, csak a tanítványok képzeletében. Voltak teológusok, kiküldték őket ösztöndíjra, hazajöttek, és elkezdték hirdetni, hogy Krisztus nem is támadt fel. Ilyen a lelki kiskorú: minden kell neki, „ide- s tovahányja a tanításnak bármi szele”, mint a csónakot.

Nekem volt csónakom a Tiszán, és emlékszem, hogy a csónakot nagyon erősen ki kellett kötni. Sok mindenre kellett figyelni! Nem csak a Tisza sodrása, a viharok, az áradás, az apály és a többi csónak, ami mellette volt, ha ahhoz hozzá üti, akkor baj van. Nagyon precízen kellett kikötni. A lelki nagykorú nagyon határozottan van odacövekelve a Krisztushoz, az ő szerelmével megkötözve, semmi el nem tántoríthatja.

Remélem, sokan vagyunk itt a templomban, akik azt mondjuk, nekünk beszélhetnének, amit akarnak! Jöhetnek a Hit Gyülekezetéből, Golgotából, Jehova Tanúi, mi tudnánk nekik mit mondani, bennünket nem tudnának megtéveszteni, nem is beszélve a többiről!

Erősen és jól ki kell kötni! Mit jelent a lelki nagykorúságban ez az erős kikötés, a csónakom erős odakötése Krisztushoz? Krisztus egyre nagyobb ismeretét: „Növekedjétek a kegyelemben és a mi Urunk Üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében!” Minél jobban fogom ismerni az én Uramat, annál nagyobb biztonságban leszek a növekedés tekintetében is.

Komoly igetanulmányozás és komoly gyülekezeti szolgálat. Pál apostol írja az Efézusi levélben: „Adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, pásztorokul, tanítókul, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére, míg mindnyájan eljutunk a hitnek és az Isten Fia megismerésének az egységére.” A növekedés tehát azt jelenti, hogy egyre jobban ismerem Krisztust.

„Krisztus ismeretére, az érett férfiúságra, a Krisztus teljessége szerinti nagykorúságra, hogy többé ne legyünk kiskorúak, akiket ide-oda dobál és hajt bármiféle tanítás szele az emberek megtévesztésére, a tévelygés ravaszsága és csalárdsága által. Ellenkezőleg, az igazságot követve szeretetben, mindenestől növekedjünk abban, aki a fej a Krisztus!” Ezt azért olvastam fel, mert itt nem a hívő egyéni növekedéséről van szó, hanem arról, hogy együtt növekedjünk fel őhozzá. Tehát a növekedés nem magánügy, hanem a gyülekezet közös ügye. Mert, ha nem növekednek a tagok, akkor nem fog növekedni, erősödni lelkiképpen a gyülekezet.

Mi még a lelki kiskorúság jele, a teljesség igénye nélkül? Mit akar a gyermek? Ő akar a középpontban lenni. Azt szereti az egyéves kisunokánk, ha mindenki őt nézi, mindenki vele foglalkozik. Négy felnőtten is le tud kötni, ha vele vagyunk. Ő van a középpontban. A lelki kiskorú ugyanilyen: ő legyen a középpontban, ő a fontos a gyülekezetben is, amit ő kitalál, annak úgy kell lennie! Az ő ügye, baja, betegsége a legfontosabb.

Mikor Füle Lajos bácsit megkérdeztem az élete vége felé – tudtam, hogy nagyon beteg – „Lajos bácsi, hogy vagy?” -, mindig azzal fogadott: „Vannak nálam betegebbek!” Nem arról beszélt, hogy hányszor műtötték, hányszor volt a halál árnyékában, hanem azt mondta, hogy vannak nála betegebbek.

Én vagyok a fontos! Ez a gyerekes magatartás. Többször előfordul, hogy valaki bejön a gyülekezetbe, és mondja, hogy senki nem kérdezte meg tőle: te ki vagy, hogy vagy? Elég baj, de lehet, hogy lelki kiskorúakkal találkozott, akik nem jutottak még el a lelki nagykorúságra. De testvérem, te kit kérdeztél meg: Te ki vagy? Hogy vagy? Ő sem kérdezett meg senkit.

A gyermek azt várja a vendégtől, hogy mit hozott. A lelki kiskorú a gyülekezetben is csak kapni akar. A felnőtt meg adni akar. Azt nézzük, mit tudunk adni a gyerekeknek. A lelki nagykorú is azt nézi, hogy mit tudok én adni, mit tudok én tenni az Úrért. Jézus erre tanított: ti már tudtok vizet adni, ételt adni, ruhát adni, kinek mire van szüksége! Ahelyett, hogy a saját szükségemet mondanám. A gyermek nem terhelhető. Dolgozik a szülő, ott van körülötte a gyermek, de őt még nem lehet terhelni.

A lelki kiskorú a gyülekezetben is ilyen: őt nem lehet terhelni, nem lehet szolgálatba állítani. Nem képes arra, hogy munkát végezzen az Isten országában. Miért? Mert a tejnek italával táplálkozik, és azt a nehezebb eledelt, amit az apostol átadna, nem tudná megrágni. „Nem tudtam nektek átadni a nehezebb eledelt”, rajtam nem múlt, én adtam volna a nehezebb eledelt, csak nem tudtátok megrágni, megemészteni. Tejnek italával kellett tápláltatni, amit Isten a növekedésemre készített, azt nem tudtam átvenni, nem tudom magamévá tenni. Ahhoz, hogy valaki dolgozzon, szolgáljon, kemény eledel kell!

Én falun nőttem fel, annak idején kemény munkát végeztek ott az emberek. Kaszálni kellett, – nem voltak gépek, traktorok –, szántottak a tehénnel, lóval, forgatták a szénát, betakarították. Nagy volt a szegénység falun, de aratáskor mindig volt csülkös bableves, szalonna, kolbász. Nem sajnálták, amit egyébként sajnáltak volna, mert kemény munkához enni kell, kellett az erő!

Kedves testvérek, jó lenne, ha növekednénk, és a lelki kiskorúságból eljutnánk az érett korra! A kis unokáimon látom, ahogy eltelik egy-egy hónap – a legkisebbek is egy évesek – nyílik az értelmük, megértenek dolgokat.

Olyan jó látni egy gyülekezetben is – nem nekem, nem a presbitereknek – az Úr-nak lenne jó látni, hogy egy gyülekezet tud növekedni, lelkileg fejlődik, erősödik, egyre többen szolgálatba tudnak állni, és elhagyják a kezdetleges beszédet. Aminek örülünk, például egy evangélizáción is, de ne csak azt várjuk, kívánjuk vagy mondjuk! Nehezebb eledelre van szükségünk!

Adja az Úr, hogy taníthatók legyünk és növekedjünk! Pál elmondja itt az igében, hogy a „növekedést az Isten adja.” A mi felelősségünk az evés, mert „nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, mely Isten szájából származik.” A mi felelősségünk, hogy együtt is növekedjünk az Úrban, ahhoz, aki a fej, a Krisztushoz, de közben boldogan tapasztaljuk, hogy a növekedést Isten adja! Áldott legyen érte!

Ámen.

Imádkozzunk!

Hadd köszönjük meg, Urunk, hogy a te beszéded nincs elrugaszkodva a hétköznapi életünktől! Köszönjük, hogy a te igéd örökre új, megmarad örökre, élő és ható.

HALADUNK A NAGYKORÚSÁG FELÉ?

Ahogy a Korinthusi gyülekezetben erre volt szükség, ma is nagyon sok gyülekezetben szükség van nem csak erre, hanem minden ígére, amely a te szádból származik.

Kérünk téged, hogy juttass el bennünket lelki kiskorúságból a lelki nagykorúság felé! Esméltess bennünket arra, hogy hol járunk ezen az úton, mennyit nőttünk lelkileg! Többek vagyunk-e, mint öt éve, tíz éve, vagy az első szeretet tüzeit is elhagytuk?

Kérünk téged, újíts meg bennünket égi Atyánk, régi kegyelmedet áraszd reánk! Kérünk, adj növekedést, hogy gyermekeidként, de ne gyerekes módon viselkedjünk a gyülekezetben, civakodásban, vetekedésben, perpatvarokban, viszálykodásban!

Bocsásd meg, Urunk, hogy valóban a lelki kiskorúsághoz köttettek ezek a dolgok, ha nem tudjuk egymás terhét hordozni, amire a lelki nagykorú képes! Bocsásd meg, ha botlanak a gyöngék, akkor nem segít az erős, ha nem hordjuk, nem emeljük önként, kin gyöngesége győz!

Bocsásd meg, ha sokszor a bajainkat hozzuk fel, mi vagyunk a középpontban, mi vagyunk a legfontosabbak! Ó, Jézusunk, szeretnénk rád nézni, hogy Te növekedj a mi életünkben, mert az lesz a mi növekedésünk is!

Küldj élő ígét oda, ahova még nem jutott el! Hadd kérjünk téged, a misszionáriusokért, Urunk, akik mint hírnökök azt hirdetik, hogy a Szabadító elközelgetett! Köszönjük, hogy vannak ébredések a világ tájain, itt-ott fellobban az evangélium tüze-nek, üzenetének tiszta lángja.

Köszönjük neked, hogy alakulnak gyülekezetek, akik Jézus Krisztust, mint Urat, egyedüli Megváltót, Szabadítót dicsőítik, magasztalják. Köszönjük, hogy velük összeköt a Lélek, és engedd, hogy együtt épüljünk szent hajlékká, szent templommá az Úrban!

Ámen.

367. ének

1. Emeljük Jézushoz szemünk, Jön már királyi győztesünk,
Mennyből leszáll s együtt leszünk. Lelkünk vigyázni meg ne szünjön,
Felséges várástól feszüljön, Az álmod űzd el, készen állj,
Krisztus-nép, jön, jön a Király!

2. Azt mondta Jézus: Idelenn Új próba és új küzdelem
A hívők sorsa szüntelen. Azért ne csüggedjünk, ne féljünk,
Az út rövid, végére érünk. Az álmod űzd el, készen állj,
Krisztus-nép, jön, jön a Király!

3. Éneklünk és a perc szalad, A nap, mely nesztelen halad,
Az öröklét felé mutat. De míg hangunk majd zengve szárnyal
Hozsánnás angyal-kar szavával, Az álmod űzd el, készen állj,
Krisztus-nép, jön, jön a Király!

4. Ó, kérünk, Jézus, jó Urunk, Te szabd meg életünk, utunk:
Hány éjszakánk lesz s hány napunk. Bölcs szívedből töltsd meg szívünket.
Te ismered jól kis hitünket: Küldj, küldj szent sóvárgást nekünk,
Hogy majd ha jössz, készen legyünk.